

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1892/25
13.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Маринковић, адвокат из Београда, ул. Книћанинова бр. 3, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Станко Петрушић, адвокат из Београда, ул. Браће Недића бр. 12, ради опозива уговора о поклону, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1562/22 од 19.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 1562/22 од 19.11.2024. године у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке, а жалба тужене **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене изјављена против решења садржаног у ставу петом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1562/22 од 19.11.2024. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1562/22 од 19.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка у овој правној ствари, као неоснован.

Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Вишег суда у Београду истакнут од стране тужене, као неосновна.

Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па се опозива уговор о поклону непокретности закључен дана 19.8.2014. године, оверен пред Другим основним судом у Београду под Ов I бр. 46038/2014 од 19.8.2014. године између тужиоца АА као поклонодавца и тужене ББ као поклонопримца, што је тужена дужна да призна и трпи.

Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 711.000,00 динара.

Ставом петим изреке, ослобађа се тужилац обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено доставио одговор на жалбу.

Претходном оценом жалбе тужене, другостепени суд је нашао да је њена жалба недозвољена у делу у којем је изјављена против решења садржаног у ставу петом изреке ожалбене пресуде сходно одредби члана 378 Закона о парничном поступку, с обзиром да према члану 11 став 6 Закона о судским таксама против решења којим се усваја предлог за ослобађање од плаћања судских такси жалба није дозвољена, па је у смислу одредбе члана 401 тачка 1 у вези члана 387 став 1 тачка 1 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Испитујући наведену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 и 402 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, са каснијим изменама и допунама) Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично недозвољена а делом неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности. Побийана решења садржана у ставу првом и другом изреке наведене пресуде супротно жалбеним наводима тужене нису захваћена ни битном повредом одредаба поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку с обзиром да је изрека решења јасна и непротивречна, дати су разлози који су јасни, потпуни и довољни а који нису међусобно противречни, нити постоји противречност између онога што се у разлозима наводи.

Према образложењу побијане пресуде и чињеничном утврђењу решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије ПУ за Град Београд, Полицијска станица Вождовац од 10.4.2013. године пасивизирано је пребивалиште туженој и наложено да пријави адресу пребивалишта у року од 8 дана, на захтев тужиоца јер је детаљном провером од стране полицијских службеника утврђено да тужена не живи на адреси у улици ... Решењем истог министарства од 12.5.2014. године одбијена је жалба тужене изјављена против решења којим је Полицијска управа за Град Београду ПС Вождовац пасивизирала пребивалиште туженој и наложила јој да пријави пребивалиште на адресу на којој станује јер је утврђено да тужена не станује на адреси на којој има пријављено пребивалиште.

Уговором о поклону непокретности закљученим дана 19.8.2014. године овереним пред Другим основним судом у Београду под Ов I бр. 46038/2014 тужилац као поклонодавац, туженој је поклонио право својине са 157/473 идеалних делова неизграђеног грађевинског земљишта на кат.парцели ... што фактички чини површину поклоњеног земљишта од 157 м2 као и право својине на четворособном стану бр. 3

површине 82,87 м² у поткровљу породичне стамбене зграде у улици ... у ..., лист непокретности бр. ... КО ... Чланом 1 уговора одређено је да је тужилац поклонодавац власник неизграђеног градског грађевинског земљишта на кат.парцели ..., површине 4 ара 73 м², власник и држалац породичне стамбене зграде спратности П+Сп+Пк у ... у улици ... све уписано у лист непокретности бр. ... КО ..., Градска општина Вождовац које земљиште је стекао уговором о купопродаји непокретности овереним пред Другим основним судом у Београду од 29.7.2014. године и анексом уговора од 7.8.2014. године док је породичну стамбену зграду саградио својим радом и средствима.

Након закључења уговора о поклону, односи између тужиоца као поклонодавца и тужене као поклонопримца су се пореметили јер је тужена хтела да у поклоњеном стану живи са својим тадашњим партнером ВВ са којим живи у ванбрачној заједници. Како се тужилац са овим није сагласио, тужена је псовала, вређала и викала на тужиоца и остале укућане и самоиницијативно се одселила из поклоњеног стана у априлу 2015. године од када више није имала контакт са тужиоцем као поклонодавцем нити са мајком, сестром и својим сином ГГ који је остао да живи са дедом, бабом и тетком. Тужилац повремено издаје стан који је поклонио туженој и од тог новца учествује у трошковима издржавања сина тужене, који живи са тужиоцем. Тужена измирује порез на поклоњену непокретност.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби материјалног права садржаног у члану 561 – 568 Српског грађанског законика који се има применити сходно Закону о неважност правних прописа донетих пре 6.4.1941. године и за време непријатељске окупације, закључио да је тужбени захтев тужиоца основан. Српски грађански законик предвиђа два разлога за опозив уговора о поклону од стране поклонодавца и то ако он као дародавац осиромаша, односно уколико се покаже велика неблагодарност према њему. Првостепени суд је ценећи други услов закључио да није свака неблагодарност поклонопримца према поклонодавцу довољан разлог за опозив уговора о поклону већ та неблагодарност мора бити велика односно груба и с тим у вези, анализирајући правни стандард грубе, односно велике неблагодарности имао у виду да се ради о параметру који је променљив у зависности од конкретног случаја и тренутних друштвених аршина, односно који зависе од схватања друштвене средине уговарача. Узимају се у обзир различите околности, као на пример односе уговарача и њихово опхођење пре закључења уговора о поклону, понашање поклонопримца по закључењу уговора, његов утицај на касније односе са поклонодавцем, да ли је у питању једна радња (не) чињења или су такви поступци континуирани и слично. Из исказа тужиоца и саслушаних сведока ДД, ЂЂ и ГГ које је првостепени суд прихватио произилази да се однос тужене према тужиоцу али и свим осталим укућанима односно мајци, сестри и сину битно променио након учињеног поклона, тужена их је вређала, свађала се са њима, псовала их, викала и слично а које понашање је проузроковано противљењем тужиоца да тужена живи у поклоњеној непокретности у поткровљу куће са својим емотивним партнером због чега је тужена самоиницијативно напустила заједницу у којој је до тада живела са својим родитељима, сестром и сином. Због наведенога тужена прекида сваки контакт са тужиоцем 2015. године то исказује незахвалност према тужиоцу али исто тако и према њему блиским особама мајци, сестри и сину јер се не интересује за њихво здравље и живот, не пружајући им помоћ која се очекује од деце према родитељима. У конкретном случају, првостепени суд је имао у виду да су парничне странке отац и ћерка, те да су

ови односи као такви посебно сложени и да их зато не могу уређивати само законске норме већ и обичајни и морални кодекси. Стога је приликом анализе владања поклонопримца односно тужене, првостепени суд ценио околност да је њен отац поклонодавац стара особа која има 84 године са здравственим проблемима с обзиром да има уграђен бај пас и као такав је инвалид. У том смислу, по налажењу првостепеног суда изостајање свакодневних радњи које се очекују у нормалним околностима од детета према родитељу а којима би поклонопримац помагао првенствено тужиоцу али и његовој супрузи представљају грубу незахвалност тужене с обзиром на њихово наведено здравствено стање. Првостепени суд је имао у виду и околност да парничне странке немају контакт од 2015. године што је неспорно утврђено по основу исказа парничних странака и саслушаних сведока из чега произилази да се тужена као поклонопримац није интересовала за здравље и живот свога оца и поред његовог наведеног здравственог стања па такво понашање је подобно да код тужиоца као поклонопримца изазове осећај напуштености, одбацивања и незаинтересованости. Тужена као поклонопримац морала је да покаже захвалност за учињени поклон и уздржи се од поступака којима је проузроковала подношење тужбе за опозив јер је уговор о поклону добротин правни посао у ком случају је тужена као поклонопримац морала показати већи степен пажње и благодарности имајући у виду да се ради о једнострано обавезном уговору. Наводи да је тужилац променио браву и пасивизирао адресу тужене не воде другачијем одлучивању у овом спору с обзиром да по налажењу првостепеног суда тужена је морала показати већи степен толеранције и покушаја да реши поремећене односе а не да прекине сваки контакт, на који начин је управо она доказала разлоге за опозив уговора о поклону својим понашањем, не покушавајући да покаже захвалност према тужиоцу и њему блиским лицима која се у случају уговора о поклону тражи.

Одлучујући о предлогу за прекид поступка истакнутом од стране тужене а до прибављања решења Одељења за легализацију о постојању могућности озакоњења предметног објекта, супротно жалбеним наводима тужене, правилно је првостепени суд оценио да се у конкретном случају нису стекли услови за прекид поступка у овој парници сагласно одредби члана 223. тачка 1.ЗПП, а изнете разлоге у свему прихвата и Апелациони суд, будући да се не ради о претходном питању од чијег исхода зависи даљи поступак у овом предмету имајући у виду да се у овој парници ради о утврђењу (не) постојања благодарности од стране тужене.

Такође, супротно жалбеним наводима тужене правилно је првостепени суд ценио истакнути приговор стварне ненадлежности неоснованим с обзиром да је предмет спора у овој правној ствари опозив уговора о поклону због неблагодарности а за које грађанскоправне односе је надлежан Виши суд у Београду с обзиром на вредност предмета спора због чега је применом одредбе члана 25 Закона о уређењу судова одлучено као у ставу другом изреке побијане пресуде.

По ставу апелационог суда све важне чињенице за доношење одлуке, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно ценио у смислу члана 8 Закона о парничном поступку. С тим у вези, овај суд као другостепени налази да је првостепени суд правилно ценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, затим на основу резултата целокупног поступка дао је јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, па апелациони суд не налази било какву сумњу у

правилност утврђеног чињеничног стања до ког је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом изведених доказа. Жалбеним наводима тужена у ствари на свој начин интерпретира изведене доказе, посебно исказе тужиоца саслушаног у својству парничне странке а у прилог свог успеха у спору.

Наиме, према члану 8 Закона о парничном поступку суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане. Прецизније, које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, првостепени суд је извео предложене писмене доказе и саслушао је тужиоца и тужену у својству парничних странака као и сведоке ДД мајку тужене, ЂЂ сестру тужене, ГГ сина тужене и ВВ и правилна оцена њихових исказа подразумевала је оцену њиховог држања пред судом, међусобну сагласност њихових исказа као и сагласност са другим изведеним доказима као и оцену општег утиска који су оставили на суд приликом давања исказа.

Жалбеним наводима тужена врши анализу и оцену исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке указивањем да је на рочишту одржаном 4.7.2018. године тужилац изјавио: “Наша ћерка је и пре и после поклона показивала према нама неодговорност, неблагодарност и није нас испоштовала, два пута се удавала и раставила...”, затим наводи са рочишта од 24.4.2023. године “Она је била 16 година у вези са човеком за кога ми нисмо били, нисмо је спречавали али смо сматрали да та веза није добра...”, ...”Ја сам уговор о поклону са туженом закључио зато што нисам хтео да је одвајам од друге ћерке, она је моје дете. Године 2015. тужена је нашла новог партнера који је био разведен, са двоје деце, и она је инсистирала да њега доведе у стан да живе ту. Ја сам се противио... Тужена је после тога отишла да живи код њеног партнера...”, ...”Говорио сам да није у реду то што намерава да прода стан...”...”Стан сам почео да дајем у закуп маја месеца 2016. године”...”ЂЂ је тражила да се раскине уговор о поклону са њом, тражио сам то и од тужене јер није било у раду да се са ЂЂ раскине а да са њом и даље постоји уговор”. Оваквим селективним приказом навода из исказа тужиоца, тужена неосновано указује да је разлог за опозив поклона то што је друга ћерка ЂЂ тражила раскид а не неблагодарност тужене као и околности које се тичу личног живота тужене које не одговарају тужиоцу као неприкосновеном ауторитету у породици (пензионисаном полицајцу) и не прихватању тужене да јој се отац меша у приватни живот а што је стварни разлог за подношење тужбе за опозив поклона. Наиме, правилно је првостепени суд ценио исказе саслушаних сведока мајке тужене ДД, сестре тужене ЂЂ сина тужене ГГ. Према исказу мајке тужене произилази да пре закључења уговора о поклону односи између њих су били добри, сви су заједно живели у једном стану али јој није познато шта се са туженом десило пошто је закључен уговор о поклону и пошто се иселила 2015. године није више долазила, оставила је своје дете који је тада био студент, није их посећивала, није им се јављала, сину се јављала само путем порука али га није обилазила нити га је виђала. Према исказу сестре тужене ЂЂ до закључења уговора о поклону сви су живели у истом домаћинству, уговор о поклону закључен је на инсистирање тужене а што је отац и прихватио и пошто је уговор закључен дошло је до драстичних промена код тужене и у периоду од 19.8.2014. године до одласка 7.4.2015. године тужена се свакодневно

свађала, псовала их је, вређала је мајку и оца, желела је да добије стан, те како је добила стан завршила је целу причу са њима и сматрала је да јој родитељи више нису били потребни, након њеног одласка више пута су долазили извршитељи због њених дугова, саветовано им је да се пасивизира адреса тужене, отац и мајка су по три пута били у болници а што је тужена знала а ни једном није питала за родитеље, како су, да ли треба нешто нити их је обилазила у болници нити код куће. Када се развела, њени родитељи су јој помагали у животу, школовали су њено дете, по прекиду контаката родитељи су покушавали да ступе у контакт са туженом али их је она пријавила полицији да је узнемиравају а тако нешто се није дешавало пре закључења уговора о поклону. Са туженом не комуницира из разлога што ју је тужена вређала и пријављивала полицији. Према исказу сина тужене ГГ произилази да је тужена отишла у априлу 2015. године, са мајком комуницира порукама и последњи пут ју је видео на рочишту када је давао први пут исказ и сматра да нема потребу да је виђа јер је испало некоректно са њене стране а у периоду од 2015. године када је мајка изашла из куће па док се није запослио 9.12.2020. године издржавали су га баба, деда и тетка.

Имајући у виду наведене исказе саслушаних сведока, неосновано се жалбеним наводима тужене указује на контрадикторности у исказу тужиоца према коме се тужена неблагодарно понашала према тужиоцу и пре закључења уговора о поклону да би након тога изјавио да се однос тужене према тужиоцу применио пошто је уговор о поклону закључен те пошто од 2015. године није у контакту са тужиоцем, почев од тада до данас није ни могла да покаже велику неблагодарност а када би и било тачно да је опсовала, извређала и викала на тужиоца једном приликом након закључења уговора о поклону то не би могло бити третирано од стране суда као велика неблагодарност и особити случај који даје за право поклонодавцу, овде тужиоцу да опозове поклон поклонопримцу овде туженој. Наиме, правилно је првостепени суд ценио исказе сведока ДД, ЂЂ и ГГ посебно у делу у којем наводе да се однос тужене према тужиоцу променио после закључења уговора о поклону, односно да је тужена псовала, вређала и викала на тужиоца и стале укућане, да се тужена самоиницијативно одселила из поклоњеног стана 2015. године од када није у контакту са тужиоцем, нити са њему блиским особама мајком, сестром и сином, да се не интересује за њихово здравље и живот, да док су отац и мајка били у болници а што је тужена знала ни једном није питала за родитеље, нити их је обилазила у болници нити код куће, да су родитељи покушавали да ступе у контакт са туженом али их је она пријавила полицији да је узнемиравају а што се није дешавало пре закључења уговора о поклону. Супротно жалбеним наводима тужене, правилно је првостепени суд ценио и однос туженепрема свом сину који је након што је тужена напустила заједничко домаћинство остао да живи са дедом, бабом и тетком.

Тачни су жалбени наводи тужене да по питању неблагодарности, да би постојао ваљан законски разлог за опозив поклона неопходно је да поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу “наносећи повреду његовом животу, телу, части” и нарушавајући његову слободу и имање како то прописује одредба члана 567 Српског грађанског законика који се сходно примењује као правно правило.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима, због чега се на исти примењују правна правила Српског грађанског законика, на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 6.4.1941. године и за време непријатељске

окупације (“Службени лист ФНРЈ”, број 86/46, 105/46 и 96/47). Према параграфу 566 Српског грађанског законика, ко једанпут поклон учини, не може га више натраг узети, осим особитих случајева. У параграфу 567 истог Законика наведени су случајеви, због којих дародавац може поклон порећи: а) ако дародавац доцније тако осиромашити, да ни живети не може; б) ако обдарени велику неблагодарност спрема дародавца покаже, наносећи увреду његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање. Сагласно наведеном, до опозива поклона може доћи у два случаја, због недостатка средстава за живот поклонодавца и због неблагодарности (незахвалности) поклонопримца. Код оцене испуњености услова за опозив поклона због неблагодарности (незахвалности) поклонопримца цене се све околности случаја у којима се испољава понашање поклонопримца и његов однос са поклонодавцем, полазећи од њиховог односа какав је био у време поклона и након тога, увек имајући у виду природу везе између поклонодавца и поклонопримца и њихово уобичајено опхођење, као и да ли је поклонодавац испровоцирао поклонопримца, да ли се ради о усамљеном случају или хроничном поремећају, те да ли је присутна жеља да се однос поправи, па се након тако утврђених чињеница цени да ли је степен неблагодарности (незахвалности) испољен у тој мери да би се поклонодавцу дозволило да опозове поклон а што је све правилно ценио првостепени суд. Разлог за опозив поклона због неблагодарности поклонопримца није свака неблагодарност (незахвалност), већ само велика, груба неблагодарност (незахвалност) поклонопримца испољена у његовом свесном понашању којом се угрожавају личност или имовина поклонодавца, односно такво понашање које према друштвеним мерилима и правилима морала представља теже огрешење о обавезу захвалности према поклонодавцу, али не и обична неблагодарност (незахвалност). Обична незахвалност може бити санкционисана само моралним али не и правним нормама. Постојање грубе неблагодарности је фактичко питање које је правилно првостепени суд ценио узимајући у обзир све околности случаја, ценећи га као вредносно мерило у склопу утврђених чињеница за доношење закључка о понашању тужене као поклонопримца према свом оцу као поклонодавцу након пријема поклона, према друштвеним мерилима и правилима морала.

Сходно изнетом, при оцени да ли су испуњени услови за опозив уговора због незахвалности, степен грубе, очигледне или велике незахвалности правни стандард се цени према конкретним околностима, а пре свега према природи односа у коме су поклонодавац и поклонопримац. Стога тај стандард подразумева објективан и субјективан елеменат. Објективни елеменат је незахвално понашање супротно друштвено – моралним захтевима, а субјективни елемент обухвата очекивани однос између поклонодавца и поклонопримца с обзиром на њихове крвне, породичне и друге везе. За оцену овог стандарда и испуњености услова за опозив поклона због грубе неблагодарности поклонопримца јесу и правила из параграфа 561. до 568. Грађанског законика. Међутим, овим правилом супротно жалбеним наводима тужене, нису ограничени видови велике незахвалности поклонопримца услед које поклонодавац може опозвати или порећи поклон. Цене се све околности случаја, у којима се испољава владање поклонопримца и његови односи са поклонодавцем, полазећи од њиховог односа какав је био у време поклона па надаље, увек имајући у виду природу везе између поклонодавца и поклонопримца. Такође, од значаја и да ли је у питању једнократан однос поступања поклонодавца према поклонопримцу или се ради о хроничном, дуготрајном поремећају и да ли је била присутна жеља да се тај однос поправи а што је такође правилно првостепени суд ценио.

Наиме, правилно је првостепени суд ценио понашање тужене у односу на стандард велике незахвалности а чије понашање после учињеног поклона супротно је друштвено-моралним захтевима. Тужена од када се самоиницијативно одселила из поклоњеног стана 2015. године није у контакту са оцем који има 84 године и који има здравствене проблеме, нити је у контакту са њему блиским особама мајком, сестром и сином, не интересује се за њихово здравље и живот, док су отац и мајка били у болници а што је тужена знала ни једном није питала за родитеље, нити их је обилазила у болници нити код куће, када су родитељи покушавали да ступе у контакт са туженом она их је пријавила полицији да је узнемиравају а што се није дешавало пре закључења уговора о поклону и по сопстеним наводима није ни покушавала да ступи у контакт са тужиоцем. То све не оставља утисак очекиване захвалности поклонопримца, нити коректног понашања ћерке поклонопримца према оцу поклонодавцу већ напротив представља грубу незахвалност поклонопримца у смислу правила Грађанског законика према којима се цене услови за опозив уговора о поклону и правилно је првостепени суд ценио да понашање тужене је подобно да код тужиоца као поклонопримца изазове осећај напуштености, одбацивања и незаинтересованости. Међусобна неслагања око ванбрачног статуса тужене и жеља тужиоца да она не заснује ванбрачну заједницу, због чега је долазило до свађа између странака, а на шта се тужена и у жалби позива, не може бити оправдање поступака тужене која је прекинула сваки контакт са родитељима, сестром и сином након учињеног поклона, која се није интересовала за здравље својих родитеља који су у позним година и који су због болести били хоспитализовани, које их није ни обилазила у болници нити код куће, која је родитеље када су покушавали да ступе у контакт са њом пријавила полицији да је узнемиравају и што и по сопстеним наводима није ни покушавала да ступи у контакт са тужиоцем.

Такође, супротно жалбеним наводима тужене да је тужилац променио браву и пасивизирао адресу тужене правилно је првостепени суд закључио да наведено не води другачијем одлучивању у овом спору с обзиром да је тужена морала показати већи степен толеранције и покушаја да реши поремећене односе а не да прекине сваки контакт, на који начин је управо она доказала разлоге за опозив уговора о поклону својим понашањем, не покушавајући да покаже захвалност према тужиоцу и њему блиским лицима са којима живи која се у случају уговора о поклону тражи.

Неосновано се жалбеним наводима тужене указује да је првостепени суд учинио битну повреду поступка тиме што је одбио предлог тужене на рочишту да се поново саслушају парничне странке с обзиром да је услед измене поступајућег судије главна расправа почела изнова а тужилац је у току парнице дао два међусобно контрадикторна исказа па је одбијањем наведеног предлога повређено начело непосредности и усмености.

Одредбом члана 331 ЗПП прописано је да ако се рочиште држи пред измењеним већем, односно судијом појединцем, главна расправа мора да почне изнова, али суд може да донесе одлуку да се поново не саслушавају странке, сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа. Закон не предвиђа обавезу да се странке сагласе, односно не сагласе са одлуком судије у смислу поменутог члана. Ово посебно што у конкретном случају пуномоћник тужене као странке учествовао је у извођењу доказа саслушањем тужиоца и тужене, то тужена није

ускраћена за процесно право расправљања пред судом. Такође, странка нема неограничено право да предлаже извођење доказа пред судом, нити се гарантује право да сви доказни предлози странке буду прихваћени. Сагласно одредби члана 229. став 2. Закона о парничном поступку, суд одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница, док из одредбе члана 319. став 1. истог закона, произлази да ће суд закључити главну расправу кад веће сматра да је предмет расправљен тако да се може донети одлука. Дакле, закључење главне расправе не значи да претходно морају бити расправљени сви наводи и изведени сви докази које су странке предложили. У конкретном случају, правилно је првостепени суд закључио да чињенично стање утврђено на основу изведених доказа, указује на основаност тужбеног захтева.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредби члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке о трошковима поступка, а у границама опредељеног захтева тужиоца за накнаду трошкова поступка за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка, како је то правилно ценио првостепени суд .

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужене, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе али их није посебно образлагао у складу са чланом 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку с обзиром да не могу довести до другачије по тужену повољније одлуке у овој правној ствари.

Из изложених разлога Апелациони суд у Београду је применом одредби члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде а на основу одредбе члана 401 тачка 1 истог закона одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**